

Elisa veerde op: "Daar is Adriane."

Toen een jonge vrouw in een strak mantelpak het plein overstak, begreep Paul meteen wat Elisa bedoelde met 'espectacular'. Met haar slanke benen onder het zwarte rokje van haar mantelpakje leek het net alsof Elisa's vriendin over de catwalk liep, voorzichtig over het kunstige plaveisel van het plein. Bij elke stap die de goedgeklede vrouw zette, lichtte de zoom van haar rok lichtjes op en spande zich dan over haar dijbeen.

De vriendin van Elisa groette hen, nam naast Elisa plaats en zette haar Ray-Ban-zonnebril af. Twee groene ogen glinsterden in de hoogstaande zon die af en toe onder de schaduw van de luifel stak. Elisa stelde Adriane en Paul aan elkaar voor. Aangenaam verrast door haar flamboyante verschijning stond hij op. Haar presentatie was overweldigend. Adriane stak haar hand langzaam naar Paul uit met de handpalm naar boven die om een handkusje leek te vragen. Paul kreeg een vluchtige kus op beide wangen. Toen Adriane naar hem opkeek, leken haar glanzende ogen donker onder de volle wimpers. Ze zagen Paul na de welkomstzoenen een ogenblik met een warme belangstelling aan. De vriendin van Elisa had een aangename stem. Het was alsof Paul Elis Regina hoorde zingen in haar duet met Tom Jobim, 'Águas de Março'. Paul had enig huiswerk verricht, en dan met name de Braziliaanse muziek beluisterd die door zijn koptelefoon klonk gedurende de lange vlucht over de Atlantische Oceaan.

"Adriane," stelde ze zich voor met hetzelfde melancholische toontje in haar stem.

"Muito prazer," antwoordde Paul, "aangenaam kennis te maken."

Drie. Oud en nieuw. Tussen Copacabana en de heuvels.

Adriane parkeerde de auto vlak voor de tunnel en zij liepen mee met de mensenmassa op weg naar het strand van Copacabana voor de traditionele nieuwjaarsduik. Iedereen was in het wit gekleed, net zoals Yemanjá - de 'Orisha' van de zee - vaak wordt afgebeeld. Een groepje opgewonden Amerikaanse toeristen passeerden Paul en Adriane. Ze lachte: "Niemand heeft hen verteld dat

het de gewoonte is om witte kleren te dragen voor Yemanjá met de jaarwisseling."

Paul lachte mee en keek tevreden naar zijn witte bermuda en shirt en bijna witte sneakers.

Het was uiteraard erg druk op het langgerekte strand van het Princesinha do mar. Duizenden Carioca's zwemden uit over de stranden aan de Avenida Atlantica. Veel mensen hadden bloemen en andere offerandes bij zich voor de godin van de zee en vruchtbaarheid. En toen werd er overal siervuurwerk afgestoken. Vuurpijlen kleurden met felle knallen de donkere hemel boven de stranden en de heuvels. Het signaal voor iedereen om massaal de zee in te rennen en het oude jaar van zich af te spoelen. Het nieuwe jaar zou inderdaad heel anders zijn dan wat het oude jaar met zich had meegebracht. Paul en Adriane sprongen hand in hand over de golven en kusten elkaar een gelukkig nieuwjaar.

Het echte feest werd voortgezet in Copa, waar Adriane ook een kamer had geboekt. Het buffet was al bijna opgeruimd toen ze de feestzaal binnenliepen. Buiten stonden de feestvierders bij het zwembad te genieten van het vuurwerk dat boven de baai nog steeds in volle gang was. Obers

huisjes bijeengehouden door gebed en creativiteit. Op de pleintjes en de zanderige wegen klonk de rauwe samba van de straat, maar vrolijk en frivol.

In de verte lichtte de zee op. Daarvoor waren de strakke witte lijnen van de stranden die als een buffer leken te dienen tegen de oprukkende metropool. De uitdijende stad lag erbij als een enorme blokkendoos gemaakt door reuzenhanden. Even hield Lucia zich in om om te kijken. Het was een prachtig zicht vanaf deze hoogte op de heuvel van Dona Marta.

Haar teenslippers klakten op de afbrokkelende bestrating naast het bruine stroompje. Het water spoelde de heuvel af naar het groen dat de favela van de betere wijken en het centrum scheidde. Toen Lucia over het stroompje wilde springen, bleef ze haken en verloor ze bijna een slipper die in het bruine water bleef steken. De bruine smurrie bleef aan haar enkels plakken. Helemaal boven was Santa Marta gebouwd op de gelijknamige heuvel en de favela breidde zich steeds verder uit. Het gemeentebestuur deed meer en vaker pogingen om de heuvel helemaal schoon te vegen van de bendes en de zich uitbreidende criminaliteit. Bij de toegangswegen stonden controleposten van de reguliere of de militaire politie. Lucia liep langs een van de weinige geïmproviseerde sportveldjes op de heuvel. Het zand van het kleine voetbalveldje tekende zich nu nog helder af, maar over een paar uur zou alles weer sidderen en golven van de hitte. Blootvoets een balletje trappen was dan ook niet meer zo vanzelfsprekend. Op de heuvel werden nu ook meer volledig stenen huisjes gebouwd in felle kleuren met balkonnetjes. Toeristen durfden zich er nu ook te vertonen.